

REPORTS:

08-2007
GO-1 Italy ☺

Ohoho... Ko to nama opet pise ☺

A prolupala masa, koja danima željno iščekuje bilo kakav nastavak lucidnog i pomalo blesavog autora urliče: Baaaaaaalkyyyyyy! ☺

E pa društvo, evo jedan onako malo preko reda, i to opet, i to iz istog razloga, a to je što sam ostavio externi disk u Dubrovniku, a ja se evo vozuckam bespućima stoljetne Francuske, pa reko da iskoristim udobnost TŽVa i da pređem 600 km za sat i 55 minuta, a i da napišem koju pametnu ☺

Tako smo mi, jednog davnog dana, godine prošle, odlučili da ćemo poč na godišnji odmor, pa smo sve nešto smišljali, ki bi da bi, kud bi kad bi, i odlučili se da idemo na pravi avanturističko-automobilistički pothvat! Mare, ja i onaj žuti kojeg ću vam tek predstaviti u prošlom reportu ☺☺ (Ovo je ko ona opće prihvaćena nepravilnost u srpskom jeziku: J**o sam te kad te stignem) ☺

I tako smo nas troje krenuli na put, ispostaviti će se kasnije, 4774km, na relaciji Dubrovnik-Umag-Pisa-Rim-Pompei-Milazzo-Corleone-Agrigento-Etna-Siracusa-Ragusa-Taormina-Vulcano-Stromboli-Bari-Bar-Dubrovnik!

Krenuli smo tako jedan petak veće, na noćnu vožnju do Umaga, gdje se već tradicionalno (bar za mene) sjedilo na stadionu ATP turnira u Stella Marisu, i gledalo vrhunski tenis. Nadao sam se nekom Đokoviću u finalu, i po mogućnosti sa nekim Ljubičićem, u nadi da ovaj potonji nije ono što jest, ali vuk dlaku mijenja, a ćud nikada, pa je tako Nole puko u drugom kolu, a ovaj «ćudljivi» već u prvom... ki bi da bi, došo Carlos, Juan de carlitos de počasni građanin Umagitos, Moya i osvojio peti (brojkom:5.) put Umag, a sebi priuštio 20 turnir u karijeri!

Naravno, tu su se našle kojekakove face, od Berina Eckelstona, pa preko kojekakovih državnika novog kova, do popularnih bivših pjevačica i ljepotica.

Ostali smo tu još i u ponedjeljak, i otišli do Pule, jer je Žuti već imao ubačenu plinsku instalaciju, ali nije prošla tehnički zbog neke zavrzlake u Dubrovniku, gdje se na jednom mjestu važe, na drugom laže, a na trećem čika pregleda auto i da je sve u redu kaže, ali čikica je bio na godišnjem, pa PRC!

Tu smo se malo i promuvali kroz Pulu, jer eto, trebalo je čekati papirologiju iz Zagreba, modernim medijima da nas obavijeste da je kao sve OK. ☺

Ja se u ovoj Areni inače osjećam kao rimski gladnjator, pa eto ... ☺☺

Išli smo i u muzej, gdje ima nešto masno amfora... A kući preko starog Dvigrada... ☺

E onda, kad smo u ponedjeljak to sredili, autek je dobio potvrdu da je bio na pregledu, i da će kroz koji dan neuspješno biti vraćen na tehnički, ali da ima dozvolu da se voza po Italiji... Navodno ima dozvolu, jel, srećom je niko nije tražio ☺

Obavljali smo još niske pripreme pa smo išli u nabavku rezervne gume u boci, za svaki slučaj, a tu sam naletio na jedan zanimljiv grafit, kojim su valjda Slovenci u Hr pokušali istaći svojeg kandidata za NATO ☺

I taman objašnjavam kako postoji FR verzija žutoga, i kako ima jako malo žutih lavića, i parkiram, kad ono... sve se nešto žuti... ☺

Tu smo se upakirali u akciju G4, i krenuli ranom zorom, jer je za prvi dan bila utvrđena ruta Pisa-Rim! Da Da DAAAAA, Još će jedan mitski tipski željno iščekivani gradić pasti sa spiska do kraja dana! (Još Lisabon, Peking, Tokyo... ☺ polako polako, ostalo je još toga za vidjeti i pisati. ☺) Ah, kakvo iščekivanje. No, prvo u Pisu! Do Pise, autocestom, relativno brzo i bezbolno, klima hladi, muzikica piči, žućo se ne da! ☺

Jedno stajanje na tankanje i dotankavanje donatom MG. (da da, oni dani...) ☺

I laganica dalje, navigacija dovukla do parkinga pored Pise.

Ali, nikako da vidim taj nakošeni toranj. Eh, Piazza dei Miracoli je ogradena zidinama, i ne vidi se, ali se vidi kud svi idu, a tu će i mali Mujo!!

Kad ono lagano, kroz jednu voltu nazire se
travulja, park, i on... HE HE HE! ☺

PA KOS JE LJUDI!!! ONO BAŠ JE KOS!
Ali nekako mi se činilo da se nije dovoljno
nakrivio, pa sam odlučio još malo, da ga
roknem, pa kad ga već ispravljaju, nek se
potrude! ☺

I tako... Malo smo ga gurali, malo se i
oslanjajući na prekrasno zdanje, malo se napili
vodice, a naviše smo se cerekali ostalima, kao i
oni nama, jer je 90% ljudi u parku, ako ne
gledate pod pravim kutom, u nekom luđačko-
čudnovatom položaju i pokušava napraviti nešto
originalno, što nekom drugom nije uspjelo.

Naravno, možda ne najoriginalniji po pitanju gurkanja ovog tornja, ali svakako po svojoj
brojnosti i bojnosti (opremljenosti bojama ☺) su Japanci i Kinezi, kojih ima u svim
bojama, dezenima i sa svim mogućim «Gadetima» (kako se gadet kaže nekim balkanskim
jezikom, ne znam, ali za starije čitatelje, gadet je «nepotrebna pizdarija») ☺

No, bilo kako bilo, valjalo se zaputiti
dalje, jer je preostalo još parsto
kilometara jahanja do vječnoga grada,
do grada u kojem je vučica othranila
ljude ☺

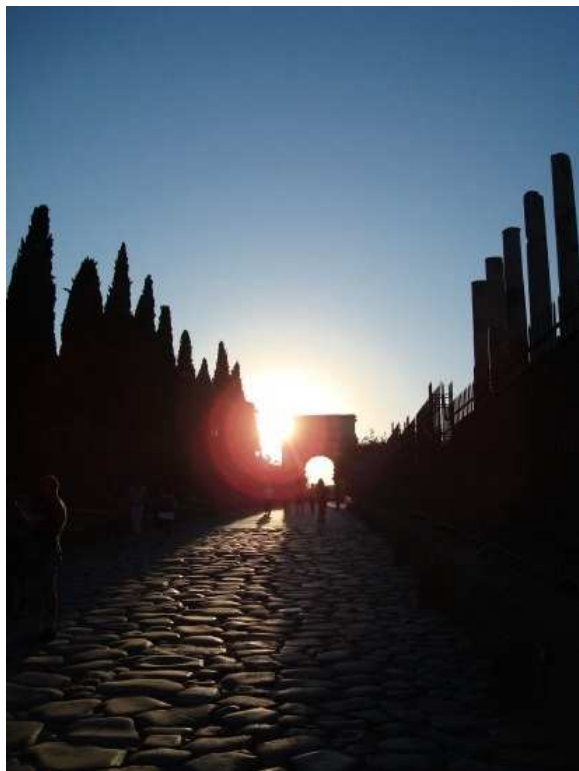
Laganini laganini, da ne šteti novoj
mašini, (150-160 konstantno),
supernavigo iGO dovukao me do
Rima, čak štoviše, pred sam hotel. Tu
je blizu i javna garaža, u kojoj ostaviš
auto i boli te briga, za po Rimu, javni
prijevoz! ☺

Došli smo, iskricali stvari i odmah krenuli u osvajanje. Lagano, podzemnom...

Prvo pa muško, odmah pred koloseum! Da da da! ☺

Naravno primjetit ćete lokalpatriotsku majicu ATP Umaga, i žute – passe sa sa Žutim, patikice. Kakav užas, najgore patike koje sam kupio nakon diadorinih smeća je ovaj američanski NewBalance. Nema veze ☺ Vidite me gdje sam ☺ hehe ☺ Došo Balky i u Rim, pa kud puklo... ☺

Krenuli smo tu malo u obilazak, a sunce je krenulo u zalazak. No dobro, ljeto je, pa dan traje malo duže ☺ Tako smo išli redom, uz koloseum, pa lagano do monumenta Vittorio Emanuele.

Međutim, baš su odlučili renovirati, pa je zgrada bila prekrivena zaštitim folijama... ☺

Otrčali smo odma nakon toga na Fontanu di Trevi, međutim međutim... neki su opako ogladnili, i jednostavno je bilo vrijeme za jesti nešto, iako je na snazi bila zabrana jedenja kruha i krušastih proizvoda! ☺

Ipak, nakon cjelodnevnog izgladnjivanja, zaslužio sam svoj komad pizze! ☺

Nakon pizze, otišli smo još do Piazza di Spagna, i malo odmarali na fontani, a onda se zaputili u svoj, ne tako daleko smješteni hostel. A tu su tek krenula iznenađenja, koja do tad nismo skontali. ☺

Prvo, ulazimo u podzemnu kad ono ne radi.... zatvorena cijela linija zbog održavanja. AAAAa Katastrofa! Noge otkazuju, duša boli, ma ko će sad ići pješke ??

Ništa, dogovor je pao, uzimamo taxi! Al pošto nemamo para u džepu, pitamo taksistu koliko, kaže oko 10 eura, pošto su sve jednosmjerne ovo ono, ne mogu Vas dovest brže. Reko, ajde de, izgurat ćemo nekako, sjeli u taxi, kad majstor, nervozan, ne da mu se, ni pet ni šest u suprotnom smjeru, jedna lijevo, jedna desno, cup u rikverc i eto nas pred hostelom za 3.6 Eura. Reko brate, spasio si me, evo ti 5 ☺

Bili smo dakle smješteni u hostelu relativno blizu centru starog Rima i svih ovih željenih destinacija, ali je zgrada valjda građena kad i koloseum! ☺ Tako su stropovi ekstremno visoki, podovi ekstremno šuplji, a u sobi do naše, nalazila se pumpa za pumpanje vode na više katove, kako bi svi imali vodu. E pa, kad god je neko «pustio vodu», bogami znali smo ☺ Naravno, bilo je klimatizirano, jedino što je odvodna cijev iz klime bila sprovedena umjesto na ulicu, u kupatilo, pa je sa onog pomenutog «ekstremno visokog» stropa, kapalo u «ekstremno staru i metalnu kadu» ☺ pa se malo čulo «tup..... tup..... tup.....» dok ga nisam jednim ručnikom ućepio, a taj je trajao dok se nije napio, onda se čulo «pljop... pljop... pljop...» ☺ No, stara narodna kaže, plati pa se klati, ili plati pa se rugaj. E sad, ima i ona «koliko para, toliko i muzike», međutim, ovdje je bilo previše muzike, a nisam tako puno platio, pa sad... ☺ Vi razmislite o tim narodnima, više su one meni navodne... ☺

No, kako bilo, bar je imao malu kuhinjicu u kojoj je bio serviran doručak, a mogli smo si i sami napraviti kavu, čaj, oprati suđe... ☺ Uz to sve imao je malu terasicu u «haustoru» iza kuće (ne znam

kako se to zove kad četiri zida četiri zgrade zatvaraju kockasti prostor u kojem je kao nekakav vrt, ali bez otvora prema svijetu. Ono ko u zatvoru... dvorište valjda ☺) dakle... stao sam sa malom terasicom, gdje se moglo na svježem zraku pojest i popit.

No dobro, iduće jutro, organizirajući se na planu grada, uočio sam dio grada koji se zove «piramide», pa reko idemo tamo, to nam je i onako samo jedna stanica dalje od Foruma, pa ćemo prošetati.

I tu smo i izašli! ☺

Naravno, naoružan sam bio svim potrebnim za evidentiranje cijelog Rima ☺

Kako smo imali dan i po, onaj jučer je potrošen na arenu i pijace, a danas gotovo sve ostalo, plus ručak sa mojim drugarom Bendžaminom! Kako smo izašli kod ove piramide, tu je i nekakvo groblje svih nekatolika i raznoraznih umjetnika, znalaca koji su tu poumivali, a bili su iz Grčke, Britanije, Amerike... bilo je tu raznih poznatih imena i prezimena, ali ... ☺

Nastavili dalje, i krenuli u smjeru Circa Massima, a tih ugodnih 39 u hladu, na toj velikoj livadi, prosto je odavao onaj osjećaj iz Ben Hura... Sunce piči, narod vrišti, a ti trčkaraš ukруг ☺

Svakako, saznao sam ono što vjerojatno svi i znaju da su tu, na ovoj malenoj livadi, dočekani prvaci Europe/Svijeta, šta li su ono nedavno Talijani osvojili kad je Zidan prasno Materazzia glavom. ☺ E, tako, tu u toj prašini, na toj livadi se skupilo kojih pola milijuna Rimljana da kliču prvacima.... Pa Vi pričajte kako ne treba imati veliki trg, stadion, hipodrom, livadu... ☺

Dalje, preko Circa

Ovo iza nas su ostaci rimskih termi, u koje se nije moglo ući, a i nismo imali vremena istraživati zašto se ne može ući ili možda može. ☺☺

Sa Benhurske livade, preko još jedne od mnogobrojnih fontani...

....krenuli smo put Campidoglia, do kojeg vode neke ultimativne stepenice, gdje sam crko, sjeo, rikno, i odusto ☺

Tu smo malo odmorili, uslikali koju sliku, pošto se tu, preko stepenica vidi jedan dio Rima, a sa druge strane puca pogled prema starom dijelu rima i prema forumu... Lijepo☺ Isplatilo se proliti koji hektolitar znoja, ne žalim se! ☺

No sjedenju i pauzi brzo je došao kraj, bilo je vrijeme za posjet drugaru Beniju, no kako mi se nije javio, reko sam, ajde da mi ubacimo komad (alias parče ☺) pizze u usta, pa ćemo lako dalje ☺

Pizza, na mjestu gdje se najčešće i sjedne i jede pizza, u podzemnoj, dve etaže ispod zemlje u nekom spizzikato fast foodu! ☺

Tu smo ugrabili i kaficu (bar ja), a ove bijele fleke po mojoj majcici, eee, to nije prljav vaš ekran, nije to

ni prljav taj papir na koji ste ovo isprintali, nije to prljava ni stranica u enciklopediji 2197me godine, gdje će se ovi putopisi nalaziti pod slovom S... ne ne ☺ to je samo znak da je neko u top formi, pa da je do podne crko dva put, da jedva stoji na nogama, i da jedva čeka da sjedne negdje, ponovo. ☺

No dobro, zaputili smo se, jer sam se nadao stići kod Bendžamina na ručak, pa sam krenuo silovitim tempom! ☺

I tadaaaa!

Evo me u Republici Vatikan, kod Benija, pijem svetu vodicu ☺ (Tu sa desne strane, fotografkinji iza leđa, je špina na kojoj smo besplatno napunili prazne boce, sa punima, a kako je u krugu države Vatikan, mora da sam svetac. ☺)

Na moje veliko razočarenje, Beny je uvalio kontrole striktnije nego one na aerodromima, pa je za ulazak u katedralu red bio jedno 200 metarski, i nije se baš naoko pomicao, pa smo zaključili da bi ovdje mogli popušit i 5 sati uzalud. Prošetali smo još u krug, ne bi li sa guzne strane došli nekako do Benija, no čvrsta švicarska garda čuvala je svoje pozicije, pa od posjeta ništa! ☺

Odmorili smo zato malo tu kod obeliska, napili se svete vodice, i krenuli dalje. Odmah po izlasku zamijetio sam službeno vozilo koje Beni koristi kad je u tajnim akcijama, pa da ga nitko ne prepozna, ali mi nije jasno bilo zašto mi se nije javio...

No, kako god da bilo, on ne zna što je propustio, a mi smo krenuli dalje u istraživanje Rima, i trgovinu. Naime Mare se pripremala za zimski godišnji, pa je nekog naturaliziranog Roma (pučki: cigu ☺) izmrcvarila da joj proda ogrlicu za 50% jeftinije jer je i onako «smeće koje niko neće» ☺ Eh... lako je tako imat para ☺ ja platim pošteno, kolko košta da košta! ☺

Napravili dir preko nečeg nešto, do neke nešto pjace koja ima ostatke iz tri neka komada, i ima neka dva lavića i nekakvu fontanicu... i nekakve luđake koji jaše lavove ☺

Tu smo malo odmorili pa krenuli dalje put piazza d'espagne, ali je tu čikica zamjetio jedan simpatičan RayBan dućančić, pa je uletio u isti, i ukrasio se novim džozlama ☺

I voila! 100 metara dalje, na Piazza di Spagni, imamo prvi modni preserans ☺

Nakon cjelodnevnog šetanja, krenuli smo put hostela kroz forum romanum pa na popodnevni satvremenski odmor i tuširanje, jer sam se u međuvremenu dogovorio naći na kavi i večernjem izlasku sa drugaricom iz Beograda, koja je tu boravila, pa kako se još do tada nismo uspjeli sjest na kavu (kafu) u Beogradu u kojem sam bio svako pola sata tako reći, e onda smo se našli u Rimu! ☺

Tu je i krenula ona špekulacija o mažnjavanju podataka od strane McLarena iz Ferarrijeve game proizvoda, a sve je bilo dogovoreno baš tu, u Rimu, u Pizzeriji Formula

1 ☺ Pa ti vjeruj Ferarriju! ☺ Dogovor je bio sasvim drugačiji, i Hamilton je bio prvak, al eto... eto... ko se s talijanima druži, da je prevaren kasnije skuži ☺

I tako, piće, pivo, lagana šetnja, i odlazak nazad do hostela,

E sad, je se nama spavalo, ali kad smo tu uz hotel imali priliku posjetiti jos Piazzu dela Republica, sa svojom fontanicom, bila bi grehota ne isprobati... ☺

Iduće jutro ful gas, pravac prema drugoj željenoj destinaciji, Pompei! Uništeni grad, okamenjen ispod lave starog dobrog vezuva!

Stari dobri Vezuv i ja! ☺ I sad tek vidim drugi dan u istim hlačama ☺☺

Naravno, seljak čovjek, šta sad. Vezuv poklopio grad prije parsto godina, ali kolko je moglo prije parstogodina tamo biti ljudi.. To je vjerojatno nešto veličine 3X3 provedeš pola sata, i voziš dalje, i onako smo kratki s vremenom, treba još skroz do Sicilije doć.

Aha! ☺ PRC! ☺ Pompeji su enormno mjesto, gdje je živjela neka masa ljudi, koji su imali razvijenu kulturu, zanate, razno razne stvari, čak i kanalizaciju i vodovod, pa čak i kupelji koje bi mogli nazvati prahistorijskim jacuzzijem! ☺ Za Pompeje bez pola dana do cijelog jednog dana, šteta je ići!

Naravno, da sam ja sjeo u kupelj, malo da odmorim dušu i tijelo, kao pravi pompejac! ☺

Tu je i koloseum, čuveni gdje su Floyd i Snimali snimali svoj album «Uživo iz Pompeja!»

A Tu je i stari Pompejski vrt, koji je dobro očuvan, bit će im je vrtlar preživio ☺

Ja Bogami jedva, jer je na ovom ludom kamenu bilo svugdje plus minus 40 stupnjeva, što se i sa slike vidi, jel... ☺

Uz vrtove i okamine, ima puno očuvanih mozaika, freski, crteža po zidovima, naziva trgovina na pročeljima i ulazima...

A na nekakvom raskršću puteva, gdje se sjeku glavna i kontra ulica, nalazi se, nedavno renovirana, jedna i jedina špina sa pitkom vodom, pa se čeka red za kap vode ☺

No, izbio sam se, kako drugačije ☺

Nakon šetnjice po Pompejima, bilo mi je krivo što sam išao potpuno nespreman na put, i što nisam bar otprilike saznao koliko vremena treba za šta, jer bi ovdje proveo još koji sat sigurno, ali šta je tu je! ☺ Trebalo je pičit dalje, i onako ima još par sati vožnje do krajnjeg juga, do Sicilije, pa onda treba preći trajekt, a naravno pojma nemam koliko često i kako ide, pa još treba doći do Milazza, mjesta u kojem smo smješteni.

Svugdje putem olenderi, bogumile (bugenvilije), i sporadično se smjenuju, svježe i šarene boje, sa netom ugašenim požarom... no, ljeto nije ni kod nas bilo bajno po tom pitanju, pa je jasno da ovdje gdje je još stupanj dva toplije u prosjeku, to tako valjda mora biti.

Naravno, sve je prošlo super, uboli smo trajekt u letu, tako da nismo gubili vrijeme, i stigli do Milazza brže od očekivanog.

Ubacili se domaćinima u sobu, i hrkenzi, i kako je bilo vrijeme za jedan dan odmora. Ujutro smo uz kavu kovali planove o tome kako ćemo cijeli dan biti na plaži, da nismo samo u autu po cijele dane. Međutim, dobili smo uputu, da kad smo već tu, prošetamo do luke Milazzo, uzmemo «aliscofo» (alias hidrofoil, hidrogliser) i odemo na obližnje liparske otoke, te da se tamo brčnemo na plaži otoka koji se zove Vulcano!.

Reko, a zašto Vulcano ? E pa liparski su otoci, otoci vulkanskog podrijetla i Vulcano je ugasli vulkan, koji ne izbacuje lavu, nego izbacuje samo sumpor. Al ugasli. Al izbacuje ?

☺

Ne treba meni dva puta reći, jedan potpuno ugasli sam već vidio juče, idem sad na ovaj ugasli, ali koji izbacuje! ☺

Krenuli, a odma na raskršću, Sicilijanac, pravi! ☺ Nemoš ga falit! ☺

Uletili na drugi hidrogliser, pošto smo kasno stigli kupit karte (neznanje košta, ako ničeg vremena da se nauči nešto novo), i zaputili se laganini... A ono...

Raj na Zemlji! ☺ Crne plaže od ohlađene vulkanske magme, «ugasli» vulkan iza leđa, čisto more tirkizno plavičasto prekrasne boje... Ma idi...

Krajolik sa neke druge planete, cesta između žutih sumpornih stijena, pored prirodnog jezerceta sa sumpornim blatom, i «miris» sumpora u zraku... ☺

Kupancija, uživancija, fantastično! Oho, na liparske se otočiće vraćam sigurno, predobro je da bi bio samo jednom! Čak i gušteri poziraju! A gušter ono, kilu i po! ☺

Plaže crnoga vulkanskog pijeska – zemlje – ugasle magme, kako bi već to nazvao...

A naravno, kad sam već tu, na Siciliji, vrijedilo bi probati i izvorni gellato, koji je navodno i krenuo odavde, preko Amerike, nazad u Europu kao «sladoled».

E pa samo da znate, gellato i sladoled NISU isto, ni slično! Ovo je... ma dodite i probajte

Naravno, samo budno oko vašeg putomanijaka, uočava kojekakove sitne detalje koji čine život zabavnijim, pa je tako vidio i ovaj «oš moj» čekajući hidrogliser da se vratimo u Milazzo!☺

Iduće jutro bilo je rano dizanje, jer kreće prvi dir po Siciliji! ☺ JUHUUU! ☺ Idem, a kamo ja to idem?! ☺

E pa, vaš čika Balky danas ide preuzeti svoju titulu, i od danas postaje Don Balky! Naime idem u Corleone! ☺

Krenuli smo u vožnjicu, a krajolik je bio prilično spržen od nehumanih uvjeta i temperatura od preko 40 stupnjeva konstantno.

Koje očito prouzrokuju i konstantne požare...

Šmrc ☹! No žuti je besprijeckorno kuckao
svoje kilometre, nije se dao smesti! ☺

A ja sam došao, uletio, i kroz Corleone
proletio ☺ Doslovno! ☺

Malo seoce, jako simpatično, u neakvoj
udolinici, sa ultra uskim uličicama, gdje mi
nije bilo svejedno, mogu li proć ili ne, a kako
prođemo i neko vidi strane tablice sakriva se u
kuću. Reko mili moji, ne bojte se, Don je
stigao! ☺ Stao povrh Corleonea, da uslikam
svoje seoce! ☺

Pogled, ambijent.... ma... ko nije bio i koga ne
interesira, ne može to shvatit ni iz slike ni iz
priče...

U Corleoneu smo bili zbilja brzopotezno, jel smo išli dalje u Agrigento, u njegovu na daleko poznatu Vallu dei Templi (Dolinu hramova), gdje su izgrađeni neki od najvećih hramova u svijetu. Prvo smo uletili zahvaljujući navigaciji u centar Agrigenta, pošto nije na karti imao vallu.

E sad, to što je žuti postao bijeli, to je samo, errr, jel... bila zatvorena na 4 sata cesta zbog nekakve rally utrke, pa sam tražio prečicu... preko preče, naokolo bliže ☺ izgubio 2 sata po nekim makadamskim putevima i prašini do grla, da bi se na kraju vratio u neko selo i skrenuo na nekom raskršću koje nisam vidio, i došao do Agrigenta novim autom ☺

Prošetali tuda, pa nastavili u dolinu, pogledati hramove koji datiraju još iz staro grčkih vremena, ali su razrušeni. Uglavnom ima 3 očuvana ostatka hramova i 2 veće ruševine. Tu je i kuća u kojoj je živio radio i djelovao jedan poznati talijanski pisac, ali mu se ja sad ne mogu sjetiti imena! ☺

Ovo je jedan od sačuvanih hramova, prvi na gornjem ulazu!

A ovo pogled na žuti Agrigento! I pustinjaški pejzaž Sicilije! Fantastično!

Nešto niže nalazi se Hram sloge (Tempio di Concordia), koji je ujedno i najveći očuvani hram, koji se neko vrijeme koristio i kao crkva u svojoj unutrašnjosti, pa je iz tog razloga ušćuvan.

A ovo smo mi na ostacima najvećeg Zeusovog hrama koji je ikad izgrađen, međutim ostao je samo jedan red stupova, a ostalo je, vjeruje se, uništeno u potresu i razasuto sastrane!

Pa sad... koliko je ovo kamenje oko nas, lako bi se dalo zaključiti da je zbilja veliko bilo!

Tu je još jedan ostatak, i kako je već bilo skoro 7 uvečer, uslikali smo se i na tom komadu i bježali kući, i onako do Milazza imamo još sat i po vožnje najmanje!

A idući dan... Eh idući dan... Oh idući dan... da da ☺ Krenuli smo sa ugaslim, pa smo išli na Vulcano koji izbacuje sumpor, dakle danas je dan pentranja na pravi vulkan!

ETNAAAAAAAA DAYYYY!!! ☺

Krenuli smo silovito, ka 1200 metara visoko pozicioniranom parkingu, izveo sam maloga na planinu ☺

Tu nam je krepala kamera, točno na ovom mjestu, odnosno, tu smo mislili da još radi, krepala je sinoć na onom zadnjem hramu, ali kao još je nešto davala znakove! ☺ Kvrugu! Nakon Žutog, prebacili smo se na žičaru, koja nas vodi na 2400 metara nadmorske visine, restoran, i pogled sa padina Etne.

Penjući se, lako se raspoznaju grmovi kapara, i grmovi pistacia koji rastu na vulkanskom plodnom zemljištu i koji su glavna stavka koja se proizvodi na Etni. Kapari, pistacia i med!

Nakon žičare, izlaskom na 2400, odjednom, ko da me neko opalio šamarom, otvara se, valjda od nadmorske visine, takva abnormalna glad, kao da nisam jeo prije 2 sata, i tako sam nekontroliran da moram ići

jesti pod hitno! Uzimam tu neki pizza sandwich i spašavam se, a onda se prebacujemo u za to specijalizirane Iveco kombije sa ogromnim kotačima, koji nas vode serpentinom na sam vrh Etne! Jedan od vrhova! ☺

I dok smo mi osvajali ove uspone kamionom, ima jako puno hrabrih i odvažnih koji svoju sreću grabe svojim rukama i nogama, pa se tako penju pješke....

Nije čak ni toliko strašno, ali je ljeti, zbog velike razlike u temperaturama, što tla ispod površine koje je vrelo, visine koja ga hladi, i okoline koja isparava jer je svugdje ljeto i vruće, na vrhu Etne se konstantno giba nekakav oblak magle, pa se baš i ne vidi kud se ide... ☺

A gore, pri samom vrhu, sjede mnogi, odmaraju, i uživaju u veličanstvenom osjećaju, sjedanja na vatri, kao na nekom drugom planetu...

Jedna od interesantnih stvari je da je zrak cca 14-16 stupnjeva (ljeti), međutim samo ako se skine površinski sloj kamenja, od kojih cenat i po, zemlja je vlažna i na nekih 35-40 stupnjeva, te sama po sebi isparava....

Naravno, kad sam već tu trebalo je pozirati najbliže moguće krateru ☺ malo iza linije dovoljenog kretanja gdje je moj čuvar počeo neartikulirano vrištati da se cijela grupa okrenula, pa mi je vodič ispričao kako je jednom jedan Austrijanac čini mi se isto tako išao blizu... ali vratili su se bez njega, i on nije pisao report...

No... ☺ Osim nas (turista), nema na vrhu Etne ništa živo, osim, interesantno, buba mari!

Šta one same lude rade na vrhu svijeta, niko živ ne konta, ali valjda im je zabavno ☺
I tako, proveli smo tu jedno sat – dva na vrhu svijeta, na mješavini hladnog zraka, toplog
poda, ambijenta ko iz nekog svemirskog studija, i onda dalje u koloni po jedan, oko
glavnog kratera, koji se pri zadnjoj erupciji 2003ce podigao za skoro 200 metara (tolko je
nanio materijala) nastavili dalje...

A kad se prođe s jedne strane kratera, prema drugoj... hm... gotovo da se ne vidi ljude ☺

Bili smo dakle tu, na 2920 m nadmorske visine, na vrhu filozofa, pa odtad ili da kažem od ovog reporta, možda malo više filozofiram, ali tako to ide... s godinama! ☺

Nakon Etne, spustili smo se dolje, tu sam degustirao i kupio suvenirske medove od pistacija, ljesnjaka, naranči i štatijaznamčegasve ne, zasladio se malo, skinuo duge hlače i dugu majicu, pa laganini put Raguse odnosno Raguse-Ible.

Jedan prekrasan mali gradić na dva brežuljka, na jednom stari dio grada, na drugom noviji, sa nekom pričom, kuga bježanje s jednog dijela na drugi, ovo ono, ali se ne sjećam točno ko je kome bježao. ☺

Gradić poznat po svojim crkvama i katedralom... mene malo asocira na Motovun, iako nema puno veze.

Doduše, ima onih kojima se rodni grad zove upravo Ragusa, pa je njima simpatičan iz nekog drugog razloga ☺

Centralna crkva, ako ne i katedrala, svetoga Gergija, Jurja, Đorđa ... kako god, glavno da
on ubiva aždahu ☺

Ovaj jel, na ogradi iznad mene je Sv. Đorđe!

A kroz sitne uličice malih Sicilijanskih gradića, najbolje prolaze sitna Talijanska vozila...

Tako je i ovdje proletio jedan topolino, natrpan paradajzom i paprikom ☺

Tu smo se još malo prosmucali, ali bio je il neki praznik ili smo uboli neki krivi trenutak, pa je bilo relativno prazno, te smo nakon šetnje pokušali ubosti još i staru, na daleko poznatu Siracusu. Nažalost, kako je na Siciliji auto-cesta jako malo, tako i na ovoj dionici, inače svega 60ak km udaljenoj samo jedan obična cesta, na kojoj se našlo samo 10ak običnih, sporih, dosadnih kamiona pa smo se gubili iza njih 3 sata i stigli u večernjim satima do Siracuse. Svi lokaliteti su već bili zatvoreni, pa je od Siracuse ostala samo jedna noćna slika ulice.... Šteta!

Vratili se lagao u Milazzo, pa se psihički pripremili za idući dan za posjet Taormini.

Napravio 3 kruga kroz Taorminu, gore dolje, lijevo desno, sve kao naći ću ja nekakav parking «Bliže», a Taormina je specifično uska, odma podno litice, ima svoju jednosmjernu ullicu koja ide u krug uz brdo, niz brdo, i moš se slikat. Naravno, ljudi koji se kontaju u Turizam, na vrhu, u brdu, napravili su ogromnu garažu, skoro pa đaba parking, a đaba prijevoz malim busićima do centra, svako 15 minuta. Nema prometa, nema gužve, nema drame... ima gužve, ali ljudi koji šeću, razgledavaju, piju, kupuju... ☺

Ili se foliraju da kupuju.... ☺

Tu smo išli ciljano posjetiti staro grčko kazalište, koje tu stoji od ko zna kada, a koje spada u jedno od najljepših zbog pogleda na Taorminu i Isolu Bellu i Etnu u pozadini,

Pošto je bilo malo maglasto, nije se baš ova Etna istakla na mojoj slici, al šta da se radi ☺

Šetajući tu, naletili smo i na neka šaljiva vina...

A i kupio sam si šeširće, da se osjećam ko pravi Sicilijanski mafijaš ☺

Tu smo jeli i specifične sicilijanske gurmanske delicije, te pili lokalno Messina pivo!

Svako ima svoje veselje, neke je veselio šešir i piva, a neke pomadora (paradajz).

No, ubrzo sam shvatio da je šešir više onako američki, a da je pravo «Don Balky» izdanje, upravo ono koje je moj Nono furao onolko kolko ga ja poznaj, pa sam ubacio jos jedan modni detalj u svoju malu «Italian cruise» kolekciju ☺

I onda, tako, u top izdanju, poput pravog talijanskog mafijaša, nastavljamo svoju egzibiciju putem prema Milazzu, i jednoj potpuno bezveznoj plazi.... bas bezvenoj... ono, totaaalno nikakvoj.... samo 14ak kilometara plaze, ali ta Vam nije «ništa posebno, mi tu idemo kad nam se ne ide nigdje drugdje» ☺

Yeaah, daaaa.....

Uglavnom, plaža je ono, tipa «gradska», dugačka je kojih 14 kilometara, i još je u fazi preuređenja te je spajaju da cijeli taj mali polutotočić na kojem je Milazzo, na potezu Barcelona-Milazzo bude plaža. Plaža

nakrcana sitnim oblucima, ugodna za šetnju, more fantastično, a do zgrada ljudima 3 minute pješke. Al to je kao bezveze... ☺

More, kao što se može vidjeti, azurno plave boje, otud valjda i Azzuri uzeše svoj nadimak. ☺

Al, ajde, kad je ovo bezveze, recite Vi meni kud da idemo a da nije bezveze ? Ah, pa da, svidio mi se onaj «Vulcano» prije par stranica, zar ne ? ☺ E pa rekoh Vam da je tu tolko predobro, da se Balkosinjojs ode vraća, 'oćeš nećeš ☺

Idući dan, na rasporedu je, ni manje ni više, njegovo visočanstvo, otok nad otocima, odmor nad odmorima, El Grande, el Stromboli! ☺

Naravno, put do Strombolia je standardno, hidrogliserom, traje kojih sat i nešto sitno, al bitno je da se stigne. Prva stanica je Panarea, mondeno ultramoderno, elitno okupljalište za one koji su malo masniji, i koji su došli sa svojom jahtičicom, a sad baš, mogu kao Don proglasiti i hidrogliser svojim, ali ne bi baš imalo smisla, zar ne ? ☺

A onda , nakon Panareee, stižemo na Stromboli. Tu nas dočekuje domaći prizor, koji kod nas već dugo nisam sreo, staaaaari morski vuk. ☺

Fantastičan, zar ne ? ☺ E pa, kažem vam, i kazujem ja. Dok se čovjek ne mrdne, ni ne zna, da tako blizu, a opet tako daleko, postoje tih par otočića koji su nešto, za sad najbolje gdje sam bio.

☺

(nisam još otišao na Martinique i Guadelupe, pa kad odem, vjerujem da će preuzeti primat) ☺

A onda, samo par minuta nakon što smo sišli sa hidroglisera, i gledali kuda, kako i zašto, na koju stranu je plaža, na koju su trgovine, grupni uzdah «Wuaaaaaahaaaaa», gledam, ne kontam, svi pilje u jednu točku, kao da pjevuše onu godinu i po kasnije izdanu pjesmu Dine Dvornika «Hiiipnooo tizizi tihi ziiiraaannn», dignem pogled, kad ono Stromboli je aktivan. ☺

Kao što se vidi sa slike, krater je blago okrenut na suprotnu stranu, tako da se ne vidi lava, a i ne vidi se po danu jer je prejako osvjetljenje i sunce, pa se

samo vidi ovaj dio dimnog oblaka, koji se tu razvio. Inače, sa druge strane, a to smo na povratku skontali, cijeli jedan komad otoka fali, kao da je «odklizao». To sam kasnije saznao, da je naime uslijed svakodnevnih erupcija (erupcija je svako 45 minuta, gotovo švicarski precizno), nedavno (tipa par godina) otpao komad otoka, koji se urušio, i zbog kojeg se očekivao

Tsunami, međutim ta je reakcija izostala jer se poklopilo par parametara tipa, oseka, vjetar u suprotnom smjeru, kontra luna i šta ti ja znam, ali da je u principu dosta opasno

područje i da je za pretpostaviti da ako opet nešto rokne, da može biti katastrofe kao na Baliju.

A Stromboli, ko
Stromboli, kućice male,
bile, ili pak u raznim
životopisnim bojama.
Ove bile, nisu bile, nego
su sive, ili crne, ali dobro,
namjenski su trebale biti
bijeje ☺ E sad, da odma
objasnim, crne-sive, e pa
kad bi vama svakih 45
minuta neko posuo pepeo
po glavi, i vi bi bili sivi ☺

Jel jasno! ☺ Daj da naučite nešto, vi vjerni čitatelji, što doovdje ste došli. ☺

Mi smo se, dakako, zapiknuli na
plažu, i to ne bilo kakvu, ovo je ta
posebna. ☺ Crni pijesak, modro
more, ispod crne stijene, u
hladovini. Pih ☺

Sad kad gledam da je nekima ona u
Milzzu bezveze, mogu shvatiti ☺

No, Vulkanski pijesak je zbilja
čudesan, ne ljepi se onako dosadno za kožu, ne uvlači se baš baš u nepristupačne dijelove
tijela, a nadopunjuju Vas ☺☺☺

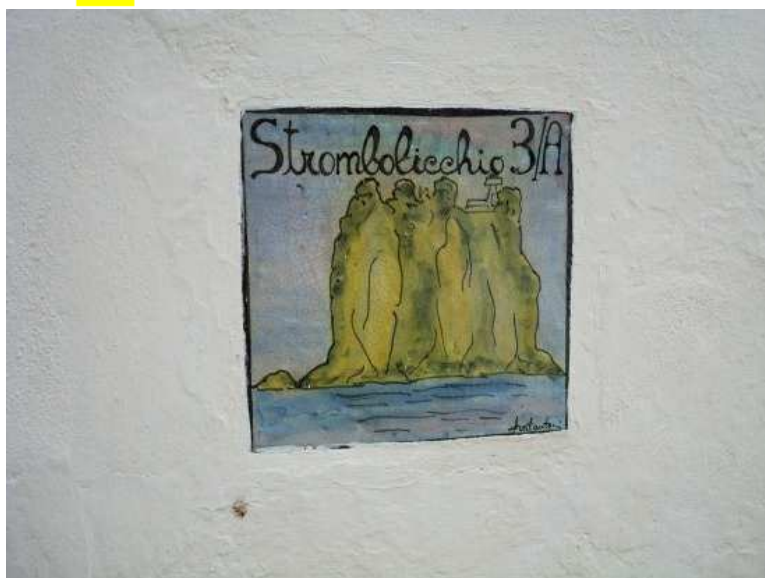

Našao se tako tu na blizini, jedan maali, slatki, privatni brodić, no kako to obično biva, kad su Talijani u pitanju, u roku od 30 sekundi skupilo se 30ak gnjevnih kupaca koji su kamenovali brod, pa je ova brodica brže bolje, dala petama vjetra. Naime, po talijanskom zakonu nije dozvoljeno ovakvim čamcima prilaz obali bilo gdje, a ovi su ovdje pokušali svoje goste izvest na plažu, međutim pošto se nema vremena za zvati policiju, stvar

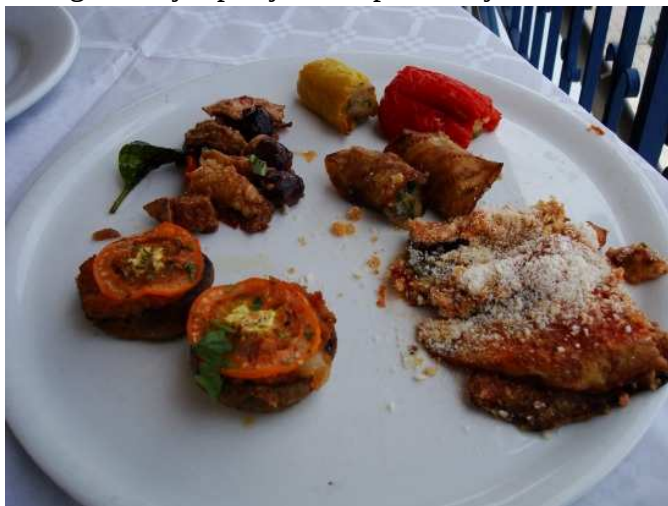
se riješila na licu mjesta. ☺ Pa vi mislite, jel bi njima prošao ZERP ili bi pao. ☺

Nakon plaže, krenuli smo malim uskim uličicama, put bilo kakvog restorana, jer treba nešto i pregristi, zar ne ? Putem, kojekakove keramičke pločice, ukrasi, imena vila, oznake otoka...

Ušli smo u neku konobicu, gdje je neki fini

striček na ulici pozivao goste, nudio na glas svoje specijalitete, pa smo sjeli na terasicu i gledali u daljinu.... uz tradicionalne sicilijanske proizvode... Canelone i kojekakve patlidžane, paradajziće pečene, i naravno sladoledi...

Malo Slano, pa malo slatko, moram priznati da je sve, osim jednog komada koji je bio pokvaren, bilo vrhunski i da se ne bi žalio i opet navalio... ☺

I dok smo mi tu sjeli zbog gladi, neki oblačak iz daljine, odjedanput se stvorio iznad glava, i otvorio se, stol do nas je morao pobjeći, no mi smo bili sretne ruke, i sjedili baš ispod djela terase koji je već bio renoviran i natkriven

nekakvim najlonom i zaštitom, pa smo uživali u pogledu na kišoviti Stromboli i njegov mini izdanak u daljini, kojem sam zaboravio ime. Šmrc. ☺

Naravno, kako to biva na ovakovim mjestima, sve je prilagođeno otoku i njegovoj eco-infrastrukturi, pa su tako i panduri eco-panduri. ☺

Karabinjeri naime vozikaju, ovaj... ne znam...

Karabinjermobil. ☺

I tako, uz smješne Carabinieri, dočekali smo i svoj hidrogliser, te laganini krenuli put kraju gostovanja na Siciliji.

Još je ostalo uvečer malo prošetati po Milazzu, pa iako mrtvi i prebijeni, nismo mogli odbiti šetnju po kraju, te odlazak na Pizzu. Pizza, prava ona, vulgaris balkanikus, kao

da znaju da na Siciliju dolazi i ekipa poput mene, koja ne voli fensi šmensi pićićice – tjesto i paradajz – već volim svašta nešto da se na istoj nađe. Tako sam uzeo «Smetlarsku» pizzu, ili Vam ga po naški «Sve što se u kuhinji nađe» ☺

I tako, moram priznati da je pizza bila fantastična, i također je na popisu «ne bih se žalio, kad bih ponoviti morao.» ☺

Nakon pizze, odbačeni smo na vrh nekakvog poluotočića, gdje je nekakav dvorčić iznad Milazza, i tamo smo došli probati, ono što nigdje nema, nego samo na Siciliji.

E sad, to se zove Granita. Uglavnom, nije sladoled, nije ni smrznuti led, nego je nešto između, mješavina dosta leda, ali sa full ukusom. Jedno bijaše po jagodama, drugo po kafi. Mljac! ☺

I tako, pizza, granita, šetnjica, šetnjita, i malo po malo, došlo je doba da se sa Sicilije pođe.

Iduće jutro krenuli smo put Barija, i pozdravili se sa prekrasnim danima ljenčarenja, sve ukrug i naokolo, ovog zbilja prekrasnog mjesta. Tu bi ja poslao malo ekipu na obuku, kako turizam treba izgledati, a ne laprdat kako je kod nas najbolje i najljepše. No, nećemo da načinjemo teške teme, goli otok, 1942ga ... nije potrebno. ☺

Uz pozdrav Siciliji, krenuli smo put Barija, a tamo usput svako malo neki šopčić, prodaje nekakve papričice i začiniće. Uglavnom, kako je vani bilo oko ugodnih 41 u hladu, nije mi padalo na pamet da se zaustavljam, a kamo li da crkavam. ☺

A onda, kad smo već stigli do Barija, stiže i vrhunac godišnjeg, koji je teško opisiv slikom, pa ćete morati čitati tekstualno. ☺

Naime, otišli smo do nekih Marijinih prijatelja, gdje je stari gospodin umirovljeni

carabinier, jedan od shefova carabinieri Barija. 60ak i kusur godina u guzici, ali kad uđe ludost u krv, ne popušta. Prvo nas je ugostio, pripremio ručak, a ručak je bio pravo obiteljsko italijanski, veliki stol, sve živo i ne živo, sirevi – scamorsa, mozzarella, parmigiano, ricotta, dvije foccacie, pa ovo pa ono, pa se čovijek digne i napravi mi pileći file na limunovom soku. Uglavnom, sve delicija do delicije. Tu «gospodin iz Finske» tj. Ja, uzme i nožem i viljuškom napikne fokaću. Au drame. ☺ To se naime jede rukama, jer foccacia je u biti kruh, uzmes komad i grickaš, al kao što i pizzu tamanim pomaglima,

tako sam i na ovo krenuo. ☺ Dobro, tu me malo izvrijeđaše i uputiše u događaje, a nakon ručka i kafice, krenuli smo put Barija, preuzeti karte za trajekt (naime, odavdje idemo za Bar-Montenegro, pa onda za Dubrovnik). Vožnja kroz Bari krenula je na način, da mi je

stari Umberto rekao «ti mene prati, ako možeš, i doći ćemo u centar», ja si mislim, pih šta će meni stari, vozi neku mecu A klase.... Eh, da, jesam li napomenuo (a jesam, i to namjerno) da je bivši pandur ? E pa, kako je cijeli život ganjao krimose po Bariju, i kako ga niko neće kazniti, tako vozi i danas.

Kad ga je raspalio 120 kroz centar Barija, između automobila i u nekoliko promjena traka, kad sam držo auto u trećoj i na 5000 okretaja da bi ga mogao pratit, sve mi je bilo jasno. Uglavnom parkiramo se, a ja gledam, pa si mislim. Reko, «O Bog te dragi mazo, šta je ovo bilo» ☺ Jedna mala jurnjava kroz Bari, ništa strašno, da ne kasnimo. ☺ Lud lud, pa živi.

Tu smo dakako vidjeli raznorazne talijanske specijalitete, poput malih ficeka i ostalih gluposti. ☺

E sad, kako bi ja u to stao, pojma nemam. ☺ No nije bitan fićo, puno bitnije je što sam moka ko

miš. Dakle ovakovu tropsku klimu ja u životu nigdje nisam osjetio, vlaga je bila valjda 99%, a vani 41 stupanj u hladu. Crkavao sam, curilo je s mene. Uz tu klimu, lutali smo gradom i pokušali odraditi neki šoping, malo vidjet šta ima, ali kad nisam mogao jeans

hlače dići preko koljena, jer sam bio potpuno mokr i jer nije bilo šanse da se obučem, kupio sam neke kratke gaće na cvjetice i odustao od daljnjeg šopinga.

Prebacili smo se laganini u auto, krenuli u red za ukrcaj na Svetoga Stefana, međutim

tu se dešava jedan mali obrat. Iako mi je Mare prvo kukala na planini da joj ulazi hladan zrak po nogama, a zatim po Italiji da joj ulazi topao zrak, nisam išao za tim da imam rupu u automobilu. ☺ Taman tu na parking, u 21.09, pri ugodnih 30 u hladu, nešto počelo smrdit. Pipnem ispod, a ono se nekakva kontrolna jedinica od klime pregrijala do mjere da je progorila plastiku i upala u kabinu. Ja se opekao jer sam napamet dirao, auto smrdi, sve dok ne ugasiš klimu. No dobro, tu smo, nije to ništa strašno, i onako smo na ukrcaju...

Ušli, uparkirali se, prebacili se na svoja «Recaro» sjedala, i čekali svoj miran san. Aha, kako da ne. Iako je Mare bila pod konstantnim strahom, kako će biti pun trajekt Šiptara i Cigana, kako neće moć spavati jer će je biti strah da će je neko opljačkati, desilo se upravo suprotno. Molili smo se da sjedne šipac pored nas, jer ono najgore s čim se putovati može su dakako Talijani.

Ponapijali se, laprdaju, cereću se, boli njih ona stvar što bi neki možda i ubili oko.

Katastrofa.

I tako, na finim, toplim dekićama, preznojavani do jutra, neispavani, sa možda minutom sna, polomljeni, ipak smo se sigurno dokopali Bara.

Sačekali smo svoj red za izlazak sa trajekta, te krenuli put Dubrovnika. Bez klime. Eh.. Put, koji bi trebao trajati neka 3 sata uz max max umjerenu vožnju prilagođenu crnogorskim putevima, potrajala je gotovo 8 sati. Na plus 300, iza smrdljivih kamiona, starih 400 godina, koji

su dimili, i dimili, i dimili.... A mi nemamo klimu.... navikne guzica brzo na dobro ☺

I tako, crkavanje i crkavanje i crkavanje, no dokopasmo se Dubrovnika. Doduše, Mare je bila slabo i umalo povratila, a ja sam bio pod glavoboljom da ti pamet stane.

Uglavnom, kad sam konačnu ugasio auto ispred stana, ovo je bio rezultat.

4774.2 KM, a vi ste se upravo provozali od kilometra, do kilometra. Kao da ste bili tamo. ☺

E pa, Ja bolju reklamu Sicilijanskom godišnjem od ovoga ne mogu dati, a ko

voli, ko želi, samo naprijed. ☺ Ljubi Vas sve Vaš Balkinjos, i čestitke onima koji su do ovdje izdržali. Malo je poveći, ali, tako je moralo biti ovaj put. ☺

Do nekog idućeg reporta, do nekih idućih zgoda... Ostanite zdravi, debeli i veseli.